

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Lira, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

SHERRYL WOODS

Dulce victorie

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA DUMITRU

Maddie se concentrează la întinderea lungă de mahon dintre ea și bărbatul care îi fusese soț timp de douăzeci de ani. Jumătate din viața ei. Ea și William Henry Townsend fuseseră iubiți din liceu în Serenity, Carolina de Sud. Se căsătoriseră înainte de ultimul an de liceu, nu pentru că rămăsese însărcinată, așa cum se întâmplase în cazul altor prietene care se grăbiseră să se căsătorească, ci pentru că își doriseră să nu mai aștepte nici o clipă și să-și înceapă viața împreună.

Apoi, după ce absolviseră, urmaseră anii plini de epuizare în care Bill făcuse Facultatea de Medicină, timp în care ea lucrase pe poziția de contabil începător, fără să profite la maximum de diploma ei în afaceri, doar pentru a putea supraviețui din punct de vedere financiar. Apoi urmaseră momentele de bucurie ale venirii pe lume a celor trei copii: Tyler, cel athletic și extrovertit, care acum avea 16 ani, Kyle, glumețul familiei, în vârstă de 14 ani, și Katie, surpriza binecuvântată, care tocmai împlinea șase ani.

Avuseseră viața perfectă în casa istorică a familiei Townsend din cel mai vechi cartier din Serenity, înconjurați de familie și de prieteni de-o viață. Poate că pasiunea care îi unise se stinsese puțin, dar fuseseră fericiți.

Sau cel puțin asta crezuse ea până în urmă cu câteva luni, când Bill se uitase la ea după cină cu o expresie la fel de distantă ca a unui străin și îi explicase cu calm că avea să se mute și să-și continue viața cu asistenta lui în vârstă de 24 de ani, care se părea că era însărcinată. Era, spusese el, unul dintre lucrurile care pur și simplu se întâmplaseră. Cu siguranță nu plănuiise să nu o mai iubească pe Maddie, cu atât mai puțin să se îndrăgostească de altcineva.

Prima reacție a lui Maddie nu fusese șocul sau disperarea. Nu, o bufnise râsul, convinsă fiind că Bill al ei, cel inteligent și plin de compasiune, era incapabil de un clișeu atât de demn de milă. Abia când văzuse că expresia lui distantă nu se schimba își dăduse seama că vorbea extrem de serios. Tocmai când viața căpătase un ritm confortabil, bărbatul pe care îl iubise din toată inima o schimbase cu un model mai nou.

Într-o confuzie uluitoare, stătuse alături de el în timp ce le explicase copiilor ce făcea și de ce. Omisese partea despre un frățior sau o surioară care era pe drum. Apoi, confuză în continuare, îl privise plecând.

Și după plecarea lui trebuise să înfrunte accesele de furie ale lui Tyler, tăcerea din ce în ce mai puțin familiară a lui Kyle și plânsetele sfâșietoare ale lui Katie, toate acestea în timp ce ea se simțea rece și goală pe dinăuntru.

Tot ea fusese cea care făcuse față șocului avut când aflase despre copil. Fusese nevoită să-și ascundă furia și resentimentele, totul pentru a fi un bun părinte și a da dovadă de maturitate și liniște. Fuseseră zile în care își dorise să-l înjure pe doctorul Phil și episoadele acelea calme și raționale în care le spunea părinților că nevoile copiilor erau pe primul loc. Oare când aveau să înceapă să conteze și nevoile ei?

Ziua în care avea să devină mamă singură se apropia mai repede decât se așteptase. Nu mai trebuiau decât să pună pe hârtie detaliile divorțului, să scrie negru pe alb sfârșitul unei căsnicii de douăzeci de ani. Nimic de pe hârtiile acelea nu pomenea de visurile năruite. Nimic nu pomenea de suferința celor rămași în urmă. Totul se reducea la a decide cine unde locuia, cine ce mașină conducea, pensia alimentară și suma pe care urma să o primească până când avea să se poată susține financiar sau să se căsătorească din nou.

Maddie ascultă lupta plină de pasiune a avocatei ei împotriva caracterului temporar al ultimului punct. Helen Decatur, care îi cunoștea și pe Bill, și pe Maddie practic dintotdeauna, era o avocată remarcabilă, specializată în divorțuri și recunoscută în tot statul. Era, de asemenea, una dintre cele mai bune prietene ale lui Maddie. Iar când Maddie devenise prea obosită și tristă ca să mai lupte pentru ea însăși, Helen se implicase și făcuse asta pentru ea. Helen era ca o baracadă blondă, îmbrăcată într-o armură, iar Maddie nu i-ar fi putut fi mai recunoscătoare.

–Femeia asta a muncit din greu ca să te ajute să termini Facultatea de Medicină, se răsti Helen la Bill, în elementul ei și pe teritoriul ei.

A renunțat la o carieră promițătoare ca să-ți crească copiii, să aibă grijă de casă, să te ajute să te ocupi de birou și să-ți susțină evoluția în cadrul comunității medicale din Carolina de Sud. Ai o reputație profesională cunoscută mult mai departe de Serenity, pentru că Maddie a muncit din greu pentru ca asta să se întâmple. Și acum te aștepti să se chinuie să-și găsească locul pe piața muncii? Chiar crezi că în cinci sau chiar zece ani le va putea oferi copiilor tăi stilul de viață cu care au fost obișnuiți?

Îl țintui pe Bill cu o privire care ar fi umilit pe oricine. Atitudinea lui arăta că nu-i păsa câtuși de puțin de Maddie sau de viitorul ei.

Acela fu momentul în care Maddie înțelese că lucrurile chiar se terminaseră pentru totdeauna. Nici unul din celelalte lucruri, confesiunea degajată că o înșelase, mutarea, nimic nu o convinsese că într-adevăr căsnicia ei se sfârșise. Până în acest moment, până când văzu expresia plină de nepăsare din ochii căprui, cândva plini de căldură, ai soțului ei, nu acceptase că Bill nu avea să-și revină și să-i spună că făcuse o greșeală teribilă.

Până în acea clipă, plutise în derivă, cufundată în negare și durere, dar asta se terminase. O cuprinse o furie cum nu mai simțise niciodată până atunci și se ridică brusc în picioare.

–Stați! spuse, tremurând de furie. Vreau să fiu auzită.

Helen o privi surprinsă, dar expresia uluită a lui Bill o făcu să continue. Nu se așteptase ca ea să riposteze. Acum ea înțelegea că toți anii în care se străduise să-i facă pe plac, în care îl pusese pe primul loc îl făcuseră să creadă că ea nu avea coloană vertebrală, iar lui avea să-i fie ușor să-și părăsească familia – pe ea – fără să se uite în urmă. Probabil se bucurase din prima clipă în care îi sugerase să ajungă la o înțelegere, în loc să lase un judecător să decidă termenii divorțului lor.

–Ai reușit să reduci douăzeci de ani de căsnicie la asta, spuse ea, fluturându-i în față hârtiile înțelegerii. Și pentru ce?

Știa răspunsul, bineînțeles. Ca mulți alți bărbați de vârstă mijlocie, își pierduse capul din cauza unei femei care avea mai puțin de jumătate din vârsta lui.

–Ce o să se întâmple când o să te sature de Noreen? îl întrebă. O s-o schimbi și pe ea?

–Maddie, spuse el aspru. Trase de mânecile cu monogramă ale cămășii, jucându-se cu butonii din aur de optsprezece carate pe care ea i-i dăruise cu doar șase luni în urmă, la aniversarea a douăzeci de ani de căsnicie. Nu știi nimic despre relația mea cu Noreen.

Maddie reuși să zâmbească.

–Ba sigur că știu. E vorba despre un bărbat de vârstă mijlocie care încearcă să se simtă iar tânăr. Mi se pare că ești patetic. Mai calmă acum, când reușise în sfârșit să-și exprime sentimentele, se întoarse spre Helen: Nu pot să mai stau aici. Cere cât consideri de cuviință. El e cel care se grăbește.

Cu umerii drepti și bărbia ridicată, Maddie ieși din biroul avocatei ei și păși către restul vieții sale.

O oră mai târziu, Maddie își schimbase costumul tricotat și tocurele cu un maiou, pantaloni scurți și o pereche de adidași uzați. Fără să bage în seamă căldura dimineții, merse kilometrul care o despărțea de sala de sport pe care o ura, cu mirosul ei de transpirație care plutea în aer. Aflată pe o străduță lăturalnică, aproape de strada principală, sala fusese cândva un magazin vechi cu obiecte ieftine. Linoleumul îngălbenit amintea de perioada aceea, iar pereții murdari nu mai văzuseră un strat de vopsea de pe vremea când locul fusese cumpărat de Dexter, în anii '70.

Cum plimbarea până în oraș nu o ajutase cu nimic să se calmeze, Maddie se forță să se urce pe banda de alergare, pe care o setă la cea mai mare viteză pe care o încercase vreodată, și începu să alerge. Alergă până când începură să o doară picioarele, până când transpirația i se prelinse pe bărbie și se împreună cu lacrimile care, în mod enervant, nu se mai opreau.

Brusc, o mână cu o manichiură perfectă apără în fața ei, încetini aparatul, apoi îl opri.

–Ne-am gândit că o să te găsim aici, spuse Helen, încă îmbrăcată în costum și purtând o pereche de pantofi cu toc Jimmy Choo.

Helen era probabil singura femeie din Serenity care deținea o pereche scumpă de pantofi.

Lângă ea, Dana Sue Sullivan era îmbrăcată într-o pereche confortabilă de pantaloni, un tricou imaculat și adidași. Era bucătar-șef și proprietara celui mai sofisticat restaurant din Serenity, adică folosea fețe de masă și șervețele din bumbac și avea un meniu care conținea mai mult decât somn prăjit și salată de varză. Sullivan's New Southern Cuisine, așa cum se putea citi pe semnul verde-închis cu auriu de la intrare, era în mod evident cu un nivel mai sus decât micul restaurant de la marginea orașului, care avea doar Good Eatin' scris pe geam și folosea suporturi de hârtie pentru farfurii pe mesele de lemn.

Maddie coborî de pe banda de alergare cu picioare tremurânde și se șterse pe față cu prosopul pe care i-l dădu Helen.

–Ce căutați aici?

Ambele își dădură ochii peste cap.

–De ce crezi? întrebă Dana Sue trăgănat pe tonul ei mios. Părul ei des și castaniu era prins la spate cu o agrafă, dar din cauza umezelii câteva șuvițe ondulate îi căzuseră pe față. Am venit să vedem dacă vrei să te ajutăm să-l omori pe șarpele ăla nenorocit care te-a abandonat.

–Sau pe tinerica fără minte cu care are de gând să se însoare, adăugă Helen. Deși ezit să recomand crima ca soluție, având în vedere că sunt un reprezentant al justiției.

Dana Sue o înghionti în coaste.

–Nu te înmuia acum! Am spus ca am face *orice* dacă ar face-o pe Maddie să se simtă mai bine.

Maddie reuși să schițeze un zâmbet.

–Din fericire pentru voi, fanteziile mele de răzbunare nu ajung la crimă.

–Și atunci la ce? o întrebă Dana Sue, părând fascinată. Eu, după ce l-am aruncat afară pe fraierul de Ronnie, mi-am dorit să-l văd călcat de tren.

–Crima e prea rapidă, zise Maddie. În plus, trebuie să ne gândim la copii. Oricât de nenorocit ar fi, Bill e totuși tatăl lor. Trebuie să-mi amintesc asta în fiecare oră doar ca să-mi păstrez calmul.

–Din fericire, Annie a fost la fel de supărată ca mine pe tatăl ei, spuse Dana Sue. Presupun că asta este partea bună în a avea o fiică adolescentă. A văzut dincolo de prostiile lui. Cred că și-a dat seama ce se întâmpla înaintea mea. A stat pe scările din față și a aplaudat când l-am dat afară.

–Gata, le întrerupse Helen. Oricât de amuzant ar fi să vă ascult cum schimbați impresii, putem merge să facem asta în altă parte? Costumul meu o să miroasă până la cer dacă nu ieșim mai repede la aer curat.

–Voi două nu ar trebui să fiți la muncă? le întrebă Maddie.

–Mi-am luat liber în după-amiaza asta, spuse Helen. În caz că vrei să te îmbeți sau ceva.

–Iar eu nu trebuie să fiu la restaurant în următoarele două ore, zise Dana Sue, apoi o privi gânditoare. Cât de tare poți să te îmbeți în acest timp?

–Având în vedere că nu există nici un bar în Serenity care să fie deschis la ora asta, cred că putem uita de ideea de a mă îmbăta, sublinie Maddie. Deși apreciez intenția, probabil e mai bine așa.

– Am tot ce e nevoie pentru a face margarita la mine acasă, se oferi Helen.

– Și știm toate cât mă ametește un singur pahar, replică Maddie, cutremurându-se când își aduse aminte de petrecerea spontană de compătimitime pe care o dăduseră în urmă cu câteva luni, când le spusese despre planul lui Bill de a o părăsi. Cred că rămân la cola fără zahăr. Trebuie să-i iau pe copiii de la școală.

– Nu, nu trebuie, zise Dana Sue. O va face mama ta.

Maddie rămase cu gura căscată. Mama ei îi spusese doar câteva cuvinte la nașterea lui Tyler, apoi le repetase în mod regulat: că nu avea să facă pe dădaca. Fusese de neclintit și așa rămăsese timp de șaisprezece ani.

– Cum naiba ai reușit asta? o întrebă cu o urmă de admirație în voce.

– I-am explicat situația, răspunse Dana Sue ridicând din umeri. Mama ta este o femeie complet rezonabilă. Nu înțeleg de ce voi două aveți atâtea probleme.

Maddie ar fi putut să-i explice, dar ar fi durat tot restul după-amiezii. Ba mai degrabă tot restul săptămânii. În plus, Dana Sue auzise majoritatea lucrurilor de o mie de ori.

– Deci mergem la mine acasă? o întrebă Helen.

– Da, dar nu pentru margarita, spuse Maddie. Mi-a luat aproape două zile să-mi revin după ultimele pe care le-ai pregătit. Mâine trebuie să încep să-mi caut un loc de muncă.

– Nu, nu trebuie, zise Helen.

– Oh! Ai reușit în sfârșit să-l convingi pe Bill să-mi dea o plească de bani?

– Și asta, răspunse Helen, zâmbind încrezută.

Maddie își studie cu atenție cele două prietene. Puneau ceva la cale. Ar fi putut să pună pariu cu primul cec al pensiei alimentare.

– Spune-mi, îi ceru ea.

– O să vorbim despre asta când ajungem la mine acasă, spuse Helen.

Maddie se întoarse către Dana Sue.

– Ai idee ce se întâmplă?

– Am o vagă idee, zise Dana Sue, abia înăbușindu-și zâmbetul.

– Deci voi două ați pus ceva la cale, concluzionă Maddie, neștiind ce să simtă în legătură cu asta.

Le iubea pe aceste femei ca pe niște surori, dar de câte ori le venea o idee nebunească, una dintre ele ajungea inevitabil să dea de necaz. Fusese așa încă de când aveau șase ani. Era aproape sigură că de aceea

devenise Helen avocat, pentru că știuse că la un moment dat una dintre ele putea avea nevoie de unul.

– Dați-mi un indiciu, le rugă. Vreau să știu dacă e cazul să fug acum.

– Nici cel mai mic indiciu, zise Helen. Trebuie să ai o stare de spirit mai receptivă.

– Nu există suficientă cola fără zahăr care să reușească asta, răspunse Maddie.

Helen rânji.

– De aceea avem margarita.

– Am făcut un guacamole excelent, adăugă Dana Sue. Și am o pungă mare de chipsuri de porumb care îți plac, deși atâta sare o să te omoare până la urmă.

Maddie se uită de la una la alta și oftă.

– Cu voi două uneltind pe la spatele meu, ceva îmi spune că oricum sunt condamnată.

Margarita acrișoară era suficient de tare încât să o facă pe Maddie să se strâmbe.

Stăteau pe terasa din cărămidă din spatele casei construite la comandă a lui Helen, aflată într-unul din cartierele de lux din Serenity, fiecare dintre ele stând într-un șezlong confortabil. Umiditatea din Carolina de Sud era ridicată, deși era abia martie, dar adierea ușoară care se strecura printre pinii înalți era suficientă ca să nu se resimtă atât de înăbușitoare.

Maddie era tentată să se arunce direct în piscina turcoaz a lui Helen, în schimb își lăsă capul pe spate și închise ochii. Pentru prima dată în ultimele luni, simți că scăpa de griji. În afară de furie, nu încerca să ascundă nimic față de copiii ei, nici durerea, nici fricile, dar se chinuia să-i țină sub control. Cu Helen și Dana Sue putea fi ea însăși, o femeie foarte rănită, în curând divorțată și plină de incertitudini.

– Crezi că e pregătită să asculte ideea noastră? murmură Dana Sue lângă ea.

– Nu încă, răspunse Helen. Încă nu și-a terminat băutura.

– Vă aud, zise Maddie. Încă nu am adormit și nu sunt inconștientă.

– Atunci ar fi bine să mai așteptăm, spuse Dana Sue veselă. Mai vrei guacamole?

– Nu, deși te-ai întrecut pe tine, îi zise Maddie. Chestia aia m-a făcut să lacrimiez.

Dana Sue păru uimită.

– Prea picant? Credeam că ai din nou o criză de plâns.

– Nu prea am crize de plâns, replică Maddie.

– Crezi că nu am văzut că plângeai când am ajuns la sală? o întrebă Helen.

– Speram să credeți că era doar transpirație.

– Sunt convinsă că toți ceilalți au crezut asta, dar noi știm mai bine, rosti Dana Sue. Trebuie să spun că am fost dezamăgită să te văd vărsând chiar și o lacrimă pentru bărbatul acela.

– Și eu, replică Maddie.

Dana Sue o privi cu asprime, apoi se întoarse la Helen.

– Ar fi bine să-i spunem. Nu cred că se poate relaxa mai mult de atât.

– Bine, fu Helen de acord. Uite care e treaba! De ce anume ne-am plâns toate trei în ultimii douăzeci de ani?

– De bărbați, răspunse sec Maddie.

– În afară de asta, zise Helen cu nerăbdare.

– Umiditatea din Carolina de Sud?

Helen oftă.

– Poți încerca să fii serioasă o clipă? De sală. Ne-am plâns de sala aceea îngrozitoare toată viața noastră de adult.

Maddie o privi nedumerită.

– Și nu a ajutat la nimic, nu-i așa? Ultima dată când ne-am văitat de locul acela, Dexter l-a angajat pe Junior Stevens să spele pe jos... o singură dată. Locul a mirosit a detergent timp de o săptămână și aia a fost tot.

– Exact. De aceea mie și Danei Sue ne-a venit o idee, spuse Helen, făcând o pauză pentru efect. Vrem să deschidem un nou club de fitness, unul care să fie curat, primitiv și dedicat femeilor.

– Vrem să fie un loc în care femeile să ajungă în formă, să fie răsfățate și să bea un suc de fructe alături de prietenele lor după antrenament, adăugă Dana Sue. Poate chiar să-și facă un tratament facial sau un masaj.

– Și vreți să faceți asta în Serenity, cu populația de 5 714 locuitori? le întrebă Maddie, fără să încerce să-și ascundă scepticismul.

– 15, o corectă Dana Sue. Daisy Mitchell a născut o fetiță ieri. Și, crede-mă, dacă ai văzut-o pe Daisy în ultima vreme, știi că e candida perfectă pentru una din clasele noastre post-partum.

Maddie o analiză mai atent pe Helen.

– Vorbești serios, nu-i așa?

– La fel de serios ca un atac de cord, confirmă ea. Ce părere ai?

– Cred că ar putea funcționa, spuse Maddie meditativ. Dumnezeu știe că sala aceea e dezgustătoare. Nu e de mirare că jumătate din femeile din Serenity refuză să facă mișcare. Bineînțeles, cealaltă jumătate nu se poate ridica de pe fotolii din cauza puului prăjit pe care l-a mâncat.

– Tocmai de aceea vom oferi și cursuri de gătit, zise Dana Sue încântată.

– Lasă-mă să ghicesc! Noua Gastronomie Sudică, spuse Maddie.

– Bucătăria sudică nu este doar despre fasole care înoată în unt sau fasole verde gătită cu untură, replică Dana Sue. Nu te-am învățat nimic?

– Pe mine da, o asigură Maddie. Dar majoritatea locuitorilor din Serenity încă vor piure de cartofi și pui prăjit.

– Și eu, spuse Dana Sue. Dar, dacă îl faci la cuptor, nu e chiar atât de rău când e gătit cum trebuie.

– Ne pierdem concentrarea, interveni Helen. Există o clădire pe Palmetto Lane care e perfectă pentru ce avem noi în minte. Cred că ar trebui să mergem să o vedem de dimineață. Eu și Dana Sue ne-am îndrăgostit imediat de ea, Maddie, dar vrem părerea ta.

– De ce? Nu e ca și cum am cu ce să o compar. În plus, nici măcar nu știu care este viziunea voastră, cel puțin nu în totalitate.

– Știi cum să faci un loc cald și confortabil, nu-i așa? o întrebă Helen. Până la urmă, ai reușit să faci din mausoleul familiei Townsend o casă primitoare.

– Exact, spuse Dana Sue. Și ai dobândit tot felul de cunoștințe de afaceri după ce l-ai ajutat pe Bill să-și înființeze cabinetul.

– Am implementat pentru el niște sisteme acum aproape douăzeci de ani, zise Maddie, minimizându-și contribuția la înființarea cabinetului. Nu sunt tocmai expertă. Dacă vreți să faceți asta, ar trebui să angajați un consultant, să stabiliți un plan de afaceri, să faceți estimări de cost. Nu puteți face asta dintr-un moft, doar pentru că nu vă place cum miroase sala lui Dexter.

– De fapt, putem, insistă Helen. Am strâns suficienți bani încât să pot plăti avansul pentru clădire, plus capitalul necesar pentru echipamente și buget operațional timp de un an. Să fim serioase, pot să folosesc scutirea de taxe, deși nu cred că va fi o afacere păguboasă prea mult timp.

–Iar eu voi investi niște bani, dar în mare parte timpul și expertiza mea în bucătărie și nutriție pentru a amenaja o cafenea micuță și pentru a ține cursuri, adăugă Dana Sue.

Amândouă o priviră pe Maddie cu nerăbdare.

–Ce? întrebă ea. Nu mă pricep și sigur nu am bani de aruncat pe ceva atât de riscant.

Helen rânji.

–Ai puțin mai mult decât îți imaginezi mulțumită avocatei tale fabuloase, dar nu vrem cu adevărat banii tăi. Vrem să fim la conducere.

Maddie le privi cu scepticism.

–Pe mine? Urâsc să fac sport. O fac doar pentru că știu că trebuie. Făcu semn către celulita care i se vedea pe coapse. Și vedem toate cât de bine merge.

–Atunci ești perfectă pentru slujba asta pentru că vei munci foarte-foarte mult pentru a-l face un loc în care femeile ca tine să-și dorească să meargă, spuse Helen.

Maddie clătină din cap.

–Lăsați-o baltă! Nu e în regulă.

–De ce nu? o întrebă Dana Sue. Tu ai nevoie de o slujbă. Noi avem nevoie de un manager. Se potrivește perfect.

–Pare un plan pe care l-ați pus la cale ca să nu mor de foame, zise Maddie.

–Ți-am spus deja că nu o să mori de foame, replică Helen. Și poți să păstrezi casa, care e de mult plătită. Bill a fost foarte rezonabil în momentul în care i-am prezentat câteva fapte.

Maddie analizează chipul prietenei ei. Puțini oameni încercau să-i explice lucruri lui Bill din moment ce era convins că le știa pe toate. O diplomă în medicină părea să le facă asta unor bărbați. Și ce nu reușea acea diplomă reușeau asistentele care îl adulau, precum Noreen.

–Cum ar fi? întrebă Maddie.

–Cum ar afecta cabinetul dintr-un oraș conservator și familist precum Serenity știrea că el va avea un copil cu asistenta cu care nu este căsătorit, răspunse Helen fără nici o urmă de remușcare. Poate că oamenii nu ar vrea să-și ducă scumpii copilași la un pediatru care a dat dovadă că este complet lipsit de scrupule.

–L-ai șantajat?

Maddie nu știa dacă să fie șocată sau fascinată.

Helen ridică din umeri.

–Prefer să consider că l-am educat în privința strategiilor de relații cu publicul. Până acum, oamenii din acest oraș nu au ales o tabără, dar asta s-ar putea schimba într-o clipită.

–Mă mir că avocatul lui ți-a permis să scapi cu asta, zise Maddie.

–Asta pentru că nu știi tot ce știa avocata ta înainte să intre în camera aceea, zise Helen.

–Cum ar fi? întrebă Maddie din nou.

–La un moment dat, asistenta lui Bill a avut o mică aventură cu avocatul *lui*. Tom Patterson avea propriile motive să-și dorească să-l vadă pe Bill încolțit.

–Nu e lipsit de etică? întrebă Maddie. Nu ar fi trebuit să refuze cazul lui Bill sau ceva de genul acesta?

–A refuzat, dar Bill a insistat. Tom i-a dezvăluit legătura cu Noreen, dar Bill a insistat în continuare. A crezut că aventura lui Tom cu Noreen îl va face să înțeleagă cât de mult își dorește să-și continue viața cu ea. Ceea ce dovedește că, atunci când vine vorba de natura umană, viitorul tău fost soț nu știe nimic.

–Și ai profitat de toate acele dedesubturi ca să obții banii pe care Maddie îi merită, spuse Dana Sue admirativ.

–Da, confirmă Helen cu satisfacție. Dacă am fi ajuns în fața unui judecător, poate că lucrurile ar fi stat altfel, dar Bill era extrem de nerăbdător să se ajungă la o înțelegere ca să poată fi tatăl noului copil înainte să se usuce cerneala pe certificatul de naștere. Așa cum i-ai amintit înainte de a ieși pe ușă, Maddie, el e cel care se grăbește. Helen se uită cu atenție la Maddie. Deși nu e o avere, deocamdată nu trebuie să-ți faci griji pentru bani.

–Tot cred că trebuie să-mi caut o slujbă adevărată, spuse Maddie. Oricât de mare ar fi suma obținută în urma înțelegerii, nu va ține pentru totdeauna și nu cred că voi câștiga prea mulți bani, cel puțin la început.

–Tocmai de aceea ar trebui să accepti oferta noastră, zise Dana Sue. Un club de fitness ar putea fi o mină de aur, iar tu ai fi partener cu drepturi depline. Asta ai obține dacă te-ai ocupa de el de dimineața până seara – capital propriu.

–Nu văd ce aveți voi două de câștigat, zise Maddie. Helen, tu ești tot timpul în Charleston. Acolo există niște săli grozave dacă nu vrei să mergi la sala lui Dexter. Iar tu, Dana Sue, ai putea oferi cursuri de gătit la restaurant. Nu ai nevoie de un centru de relaxare pentru a face asta.